

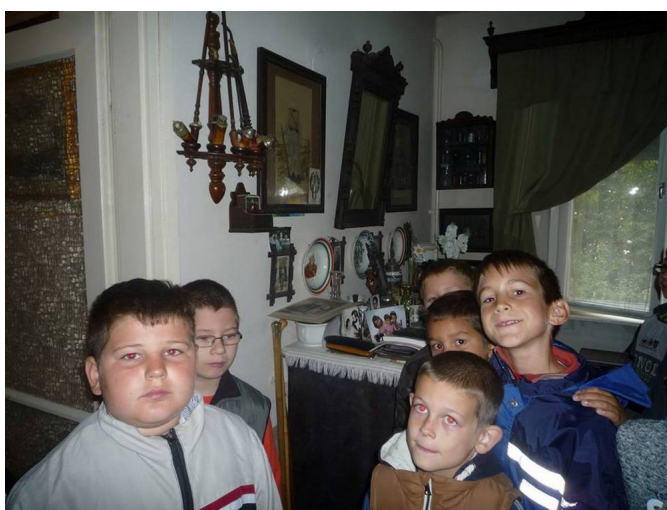

néninek az odaadó munkáját!

Takács Dzsesszika
8.o.

Szeptemberi programok a harmadikban

A refi harmadik osztályainak számára jól kezdődött a tanév. Na nem a tanulás, az szeptember első heteiben nekik is nehezőkre esett, sokkal inkább ami a szabadidős programokat illeti.

Szeptember második hetében azzal a kéréssel fordultunk Oláh Lajos helytörténeti gyűjtőhöz, hogy tegye lehetővé számunkra a régmúlt idők iskolás emlékeinek, eszközeiknek a megtekintését.

Kérésünk azonnal meghallgatásra talált. Így vehettük hát birtokunkba néhány órára a garázst, s a lakást. Kicsik és nagyok szájatva hallgattuk a „mesét”, fogtuk a palatáblát, a fémhegyű mártós tollat, a kalamárist. Belelapoztunk a régi irkákba,

bizonyítványokba, tankönyvekbe, s rátaláltunk olyan időtlen olvasmányokra is, mint például a Kis Bicebóca. Belekukkanthattunk egy régi iskolatáskába, saját szemünkkel győződve meg arról, hogy az valóban papírból készült.

De kaptunk ennél többet is. Láttunk agyagból készült használati tárgyakat, a régi lakberendezés néhány bútordarabját, különleges mintázatú legénybotok egész sorát, fegyvereket, emléképeket 1848-ból. Utazóládákat, egy öreg nyomdagép megmentett alkatrészeit, kolompokat, káposztanyomó követ, s tovább sorolni is nehéz lenne, hogy mi mindent még.

Köszönjük a lehetőséget, a türelmet, s hogy elképzelhetővé, kézzelfoghatóvá tette számunkra a múltat, amiről enélkül már csak könyvekből tanulhatnánk.

Egy héttel később, kihasználva az őszi utolsó meleg napjait, „lóra”, azaz kerékpárra kaptunk, s szülők és gyerekek majd negyven fővel kikerekeztünk a nemrég felújított kápolnához. Megnéztük kívül, belül, kicsit beültünk a padokba, meghallgattuk a kápolna építésének rövid történetét, s refis diákként magunk is elmondtunk egy rövid imát.

Szétnéztünk a földiken, meghallgattuk a „kisgazdák” véleményét, hogy áll a betakarítás, milyen földmunkák lettek már elvégezve, és mik vannak még hátra.

Majd ismét kerékpárra ülve, leküzdve a göröngyös utat, a szembeszelet, az öt kilométernyi távolságot, uzsonnára épp haza is értünk.

Jól esett a túra, mindenki büszke volt magára, hogy azt a tíz kilométert zokszó nélkül végigbiciklizte. Mi meg büszkék voltunk az EGY SZEM APUKÁNKRA, aki nélkül ez a kirándulás nem jöhetett volna létre. Talán még ma is ott ülnénk az árokparton, ha nem lett volna velünk, nem rakta volna fel újra és újra a biciklik leeső láncát, s végül feladva minden reményt, nem cipelte volna a vállán hazáig az egyik tanuló folyton elromló, javíthatatlan kerékpárját.

Tárnokné Szilágyi Beáta
Tóthné Danisovszki Ágnes
tanító nénik